

Kære Retsudvalg!

Jeg ved I den 21.4. skal førstebehandle et lovforslag om dyreværnslovgivning, som jeg meget mener, vi har behov for. I mange år har jeg beskæftiget mig med praktisk dyreværnsarbejde. Jeg tillader mig at sende dig et indlæg, jeg havde i avisen, hvor jeg argumenterer for, hvorfor, jeg finder det nødvendigt OG hvorfor jeg ikke mener, det er tilstrækkeligt at sende nogle betjente på kursus. Du er velkommen til at kontakte mig for flere oplysninger. Jeg håber, du og dit parti vil være positive overfor et dyreværnslovgivning.

Med venlig hilsen

Jeanette Wulff Geerthsen, koordinator for Dyreværnsforeningen Alle Dyrs ret
Mosbjergvej 20, Brænøre,
6070 Christiansfeld
tlf 75 59 85 48 eller 61 69 85 48
Mail alledyrsret@mail.dk

Debat: Vi skal have et dyreværnslovgivning

**Dagbladet Køge/Ringsted/Roskilde og Frederiksborg Amts Avis 18 oktober 2007, 1 .
sektion side 4**

Af **Jeanette Wulff** Geerthsen fra Dyreværnsforeningen Alle Dyrs Ret

Vores politikere må indse, at vi må have et dyreværnslovgivning bestående af personer med viden om dyr, f.eks. dyrepassere, personer fra dyreværnsforeningerne, tidl. landmænd, veterinærsygeplejersker og så selvfølgelig dyrlæger, der nok bør stå for selve det overordnede, den veterinære vurdering samt styringen af sagerne. Dette dyreværnskorp burde så arbejde sammen med og under politiet. Kære politikere få nu gjort dette oplagte og nødvendige, der er det eneste, der vil løse problemerne effektivt. Vi har forsøgt at videreuddanne og sende nogle få politibetjente på kursus. Det hjælper ikke, de har jo stadig ikke forstand på dyr, de ønsker slet ikke at arbejde med dyreværn og de kan ikke forstå og tolke dyrenes behov, nød og lidelser og sætte det i forhold til Dyreværnslovens indhold. Når jeg f.eks. i januar måned ringer eller skriver og fortæller om nogle forkomne magre stykker kvæg, der står under usle forhold i slud og sne i mudder til knæene på en bar mark i strid med §§ 1 og 2 i Dyreværnsloven, så er det op ad bakke og næsten umuligt at på politiet til at forstå, at dette arbejde hører faktisk under dem, og at de skal gøre noget.

Vi skal have et selvstændigt dyreværnslovgivning!

Jeg har i mange år arbejdet med dyreværnslovgivning. Fra politiets egne opgørelser kan vi se, at der på landsplan har været tale om ret voldsom stigning i anmeldte dyreværnslovgivning igennem

de senere år. Dette er sket, trods det forhold, at det er meget svært at komme igennem med en anmeldelse i en dyreværns sag. Jeg hører fra mange, at de må opgive halvvejs og frafalder, når de forsøger at anmelde. Og disse henvendelser, som jeg tror, der er ret mange af, hvor der sandsynligvis var dyr i nød, men hvor personen, der henvendte sig til politiet, måtte opgive, bliver ikke engang medtaget i statistikken. Vi kan se, at dyreværns sager ofte og desværre i stigende grad håndteres ineffektivt og uprofessionelt fra politiets side. Før vi får et dyreværns politi, bliver det ikke bedre. Der findes undtagelser, men hvis man anmelder selv relativt oplagte og alvorlige dyreværns sager, så løber man panden mod en mur. Politiet tager ofte ikke sagerne alvorligt, de har for travlt, har for lidt forstand på dyr og ønsker ikke at have med dyreværns sager at gøre i det hele taget. De slår kolbøtter for at undgå at hjælpe dyrene. Den sag, som f.eks. BT omtalte den 22.9. om et hestehold, hvor dyrene ifølge oplysningerne led under alvorligt omsorgssvigt (i henhold Dyreværnslovens §§ 1 og 2), var en typisk sag. Den stakkels anmelder, der er aktiv i Hesten Værn og ved en del om heste, havde det som os andre, der beskæftiger os med dyreværn. Hun kunne ikke holde ud, at de nødlidende heste ikke blev hjulpet, at politiet ikke greb in og gjorde noget, så hun forsøgte at løskøbe hestene, hvilket ikke lykkedes i dette tilfælde. Det er en metode, der i stigende grad bruges af anmelderne og dyreværnsforeningerne, fordi politiet ikke løser deres opgaver. Denne metode breder sig, og det er et tegn på afmagten, fordi vores politi, der har monopolet til at gøre noget i dyreværns sager ikke handler, det vil sige »systemet« fungerer ikke. Men det kan ikke fortsætte, og politikerne må gøre noget.

For nylig havde en ejer selv klippet ørerne af en hund. Politiet synes ikke rigtigt, de kunne gøre noget, selvom sagen var relativt klar, og manden fik hunden tilbage. Så måtte behjertede mennesker, der havde ondt af hunden til lommerne og give manden nogle tusinde kroner, så de kunne frikøbe den stakkels hund. Man må håbe, han ikke købte sig en ny hund for pengene. I en anden sag havde naboerne igennem længere tid være vidner til, at en hund blev behandlet dårligt og til sidst også blev slæbt efter en bil, så den fik alvorlige skader. Også her svigtede myndighederne, så private personer måtte løskøbe hunden, fordi de ikke kunne få over deres hjerte, at hunden skulle tilbage til ejeren, der ikke engang fik en bøde. Lige nu ved alle vi, der arbejder med dyreværns sager, at der er mange dyr, der står på marker uden læskure og uden supplerende høg, foder og frisk vand. Der er efterhånden ikke græs nok på disse marker, fordi det nu er efterår. Derfor må dyrene af nød til sidst forsøge at bryde igennem hegnet. Vi ser især i oktober og november, at heste og kvæg bryder ud, og de kan være til stor fare på motorvejene. Politiet har netop udsendt en advarsel om det, men meget karakteristisk blev det ikke nævnt, at dyrene faktisk ofte bryder ud, fordi de sulter og ikke har noget læskur og evt. også tørster. Dette er et forhold, der burde interessere politiet, fordi det jo hører ind under dyreværnsloven, som politiet forvalter. Men politiet ved ikke nok om denne lov og om dyr generelt set. Når vi om vinteren anmelder disse sager, som er i stigning, og hvor dyrene da ofte virkelig lider nød, hvor de ikke kan finde hvile, fordi de ikke (som loven ellers kræver det) har et tørt sted og desuden sulter, så kan vi tit intet gøre, fordi politiet svigter totalt. Lovgivningen er tydelig nok på dette område, men selvom vi medsender de specifikke regler og beskriver forholdene indgående, så hjælper det ikke.

Vi, der arbejder med dyreværn, kan jo ikke frikøbe alle de dyr, der lider og behandles uforsvarligt, selvom vi gerne ville. Det er kun politiet, der kan og må handle. Vi kan kun tale med folk og så evt. anmelde, hvis det ikke hjælper.

Først i 90'erne omtalte Frederiksborg Amts avis over længere tid en alvorlig sag om en blodhund ved navn Holger, der blev sparket ihjel af sin ejer over flere uger, trods naboerne igen og igen forsøgte at anmelde, at den stakkels hund blev mishandlet og græd og hylede. En del læsere kan måske huske sagen. Politiet hjalp ikke. Hvad er der så sket siden, ja det er desværre ikke blevet bedre. Jeg er ked af at sige det, men det er blevet værre. Derfor griber personer og dyreværnsforeninger nu til at frikøbe dyrene, og der begås selvtægt, fordi man har ondt af dyrene, og fordi de offentlige myndigheder, der burde løse problemerne jo ikke gør det. Et nyt fænomen er også begyndt at vinde mere frem, og det er også opstået, fordi politiet

ikke gør nok. Det er bortførsler af små søde hunde. Dyrenes Beskyttelse har nu generelt måttet advare folk mod at binde deres hunde foran købmanden, fordi der er for mange, der forsvinder. Det afspejler, at det er for let at bortføre hunde og så indkassere en gevinst ved at sælge dem igen eller ved ligefrem spekulere i, at familierne i dag er så glade for deres hunde, så de vil betale en del for at få hunden tilbage. Det giver disse personer en indtægt, og risikoen for at blive opdaget er lille, fordi politiet ikke interesserer sig særligt for området. Det sidste er en form for kidnapning.

I sidste måned blev en hund stjålet fra en bil. Ejeren var ulykkelig. Den blev frikøbt efter et anonymt tip og kunne hentes i en skummel kiosk midt i København mod, at der blev afleveret 10.000 kr. Dette fænomen har jeg hørt om flere gange. Det kan være en god indtægtskilde. Det er i stigning og afspejler igen lovløsheden, fordi politiet ikke evner, ikke kan og vil passe dette område. Når man mangler sin hund, er politiet ofte ikke særligt hjælpsomme. Det har der i dyrefagbladene været flere eksempler på. Også selvtægt breder sig som sagt, men det er meget skjult. En alkoholikers hund var pludselig væk en dag. Der lå en seddel til ham om, at naboerne var blevet trætte af, at han aldrig gik med den og af at høre hunden græde så gudsjammerligt, når han var hjemme og slog den, så nu var den blevet fjernet og havde fået et nyt hjem. Det var tilføjet, at han ikke skulle købe sig en ny. Den ville også blive fjernet. Man havde forsøgt flere henvendelser til politiet først. Jeg kender andre eksempler. Når dette med at frikøbe dyr og selvtægt nu er begyndt at brede sig, så er det måske godt for dyrene, men samfundsmæssigt set er det et uheldigt fænomen, som Lene Espersen og andre burde handle på.

Vores politikere må indse, at vi må have et dyreværnspoliti bestående af personer med viden om dyr, f.eks. dyrepassere, personer fra dyreværnsforeningerne, tidl. landmænd, veterinærsygeplejersker og så selvfølgelig dyrlæger, der nok bør stå for selve det overordnede, den veterinære vurdering samt styringen af sagerne. Dette dyreværnskorps burde så arbejde sammen med og under politiet. Kære politikere få nu gjort dette oplagte og nødvendige, der er det eneste, der vil løse problemerne effektivt. Vi har forsøgt at videreuddanne og sende nogle få politibetjente på kursus. Det hjælper ikke, de har jo stadig ikke forstand på dyr, de ønsker slet ikke at arbejde med dyreværn og de kan ikke forstå og tolke dyrenes behov, nød og lidelser og sætte det i forhold til Dyreværnslovens indhold. Når jeg f.eks. i januar måned ringer eller skriver og fortæller om nogle forkomne magre stykker kvæg, der står under usle forhold i slud og sne i mudder til knæene på en bar mark i strid med §§ 1 og 2 i Dyreværnsloven, så er det op ad bakke og næsten umuligt at på politiet til at forstå, at dette arbejde hører faktisk under dem, og at de skal gøre noget.

Vi skal have et selvstændigt dyreværnspoliti!